Péter-Pál Útján

A szentendrei Római Katolikus Egyházközség lapja

2020. december, advent **179. szám**

„Ha ajándékot adsz: add a szíveddel, nehogy a kinyújtott kéz ott maradjon viszonzást várni.” (Mürai Szent Miklós)

Mikulás nem létezik!

Görögkatolikus lelkipásztori gondolatok

„Jobb adni, mint kapni” – tartja a mondás. Közhelyesnek tűnik, de mindenképp tudnunk kell, hogy valami azért válik közhelylyé, mert sokszor mondták el az emberek. S mi másért mondanák el sokszor, ha nem azért, mert nagy igazság van benne? Szent Orosz Gábor görögkatolikus lelkipásztor elmélkedése.

Sok szentünk van, akik világhírűek, egyesek pedig kevésbé ismertek. Vannak, akikről többet tudunk, néhányukról viszont csupán egy-két adatot. Van, akit sok legenda vesz körül, de van, akiről igen is sok biztosat tudunk. Mégis, az isteni gondviselésből kifolyólag valamiért úgy alakult, hogy Szent Miklós püspök egy olyan szent, aki mindegyik kategóriába beletartozik.

Világhírű, mégsem ismeri a világ igazán. Közismert figura, hiszen ki ne tudná, hogy december hónapban minden gyermek a Mikulást várja, hogy vajon mit is hoz a jó gyerekeknek, s hogyan kellene elkerülni a virgácsot? De valóban őt várjuk? Ha egy gyerek azt hallja: Mikulás, Télapó, Szent Miklós, akkor vajon tudja-e a különbséget? Hiszen bár Szent Miklós az, aki a Mikulás legendájának alapjául szolgál, viszont a Télapó fogalma is kialakult már az 1900-as évek elején. De a legfontosabb kérdés az, hogy vajon miért nem tartjuk fontosnak a gyermekeink számára tisztázni, hogy december 6-án kit, mit és miért ünneplünk?

Sok legenda keringi körül Szent Miklós püspök alakját is, ehhez kétség sem férhet, hiszen a halála óta eltelt évszázadok során sok ember tartotta fontosnak, hogy ne veszszen ki az adományozó püspök alakja, legyen szó akár a három lányt a szégyentől megmentőről, vagy a hajózók megmentésére vízbe ugró püspök alakjáról. De mégis vannak olyan tények, amik megkérdőjelezhetetlenek, mint a Myra városában való püspöksége, a tény, hogy görögkatolikus egyházunk (és Nyíregyházi Egyházmegyénk) védőszentje, vagy éppen a kor, amiben élt és közvetítette Krisztus szeretetét az arra rászorulóknak.

Azt gondolom, mégsem szabad elvesznünk a legendák sokaságával megfűszerezett és a mára teljesen eltorzított változatai között Szent Miklósnak. Ha mindenképp fontosnak tartjuk, hogy az ő ünnepén valóban őt ünnepeljük, akkor két dolgot kell megtanítanunk gyermekeinknek. Az egyik, hogy „jobb adni, mint kapni”. Nem hiába kezdtem ezzel rövid kis elmélkedésünket. Szent Miklós egy adományozó, ajándékozó szent volt már életében is. A karácsony ünnepét is megfertőzte az ajándékozás kényszere, de Miklós püspök alakjával éppen hogy ellenkezik az a hozzáállás, hogy várjuk az ajándékot, nem pedig adjuk. Tanítsuk meg gyermekinknek, s így a jövő kultúrájának is, hogy igen, szeretünk kapni, de még inkább szeressünk adni. Nem édességet vagy kidobásra ítélt kacatokat, hanem azt, aminek igazán örül minden ember, gyermek és felnőtt egyaránt: magunkat. Sajnos átlagosan egy szülő tíz percet sem tölt el a gyermekével naponta. Nem közös evésről, a házi feladatban való segítségről vagy épp tévé előtt való együttes elalvásról van itt szó, hanem közös programokról, játékról, olvasásról, ahol csak a gyerek és a szülő van a középpontban. A család.

Ehhez viszont meg kellene tanítanunk a második igen fontos tényt a gyerekeinknek: Mikulás, Télapó, vagy nevezzük bárhogy is, nem létezik. Szent Miklós is elhunyt már sok száz éve. Nincs áruházi meg igazi. Nincs kövér és idős. Nincs álszakállú vagy igazival rendelkező. Szent Miklós van „csupán”, aki nem varázsol ajándékot az ablakba kitett cipőcskébe vagy a harisnyába, hanem az ő emléke előtt tisztelegve tesszük ezt mi, szülők. Ehhez viszont abba kell hagynunk a hazudozást. Hiába áltatjuk magunkat, hogy „olyan aranyosak, ahogy várják”, sajnos ez akkor is hazugság, még pedig egy olyan, amit előbb-utóbb mi magunk fogunk megtörni, mikor már „elég nagy lesz hozzá”. De mihez lesz elég nagy? Ahhoz, hogy rádöbbenjen, a saját szülei csapták be, mert cuki volt? Ahhoz, hogy megtudja, milyen könnyű is hazugságban élni? Ezzel nem hitre neveljük, hanem pont arra, hogy megkérdőjelezze a hihetetlent, a csodálatosat. Mintha holnap bejelentené a pápa, a püspökök és papok sokasága, az egész egyetemes Egyház, hogy igazából nincs is Isten. Csak azért mondtuk, mert a hívek olyan aranyosan próbáltak jók lenni, s a mennyországba jutni. Azt gondolom, fájna. Nem a hazugság ténye, hogy nem lenne Isten, hanem a miértje, hogy vajon mit akart ezzel az évezredes összeesküvéssel az Egyház? De ha végre nem hazudunk gyermekeinknek, hanem a nehezebb utat választjuk, s megpróbáljuk beléjük nevelni az igazságot, hogy ma azért ajándékozunk, mert egy olyan szentre emlékezünk, aki egész mivoltával ezt élte, hogy „jobb adni, mint kapni”, akkor adunk igazán értelmet Szent Miklós alakjának. És valahol amúgy is ez a keresztény feladatunk, hogy megtanítsuk: „jobb adni, mint kapni”. Hiszen Szent Miklós püspök napján éppen ezt kellene tennünk mindannyiunknak. Érte, vele, helyette.

Forrás: Nyíregyházi Egyházmegye

Hiába érkezik meg a karácsony, készület nélkül mi nem érkezünk meg az ünnepre

A görögkatolikus testvéreiknél idén november 15-én kezdődött az advent. A debreceni Istenszülő oltalma-főszékesegyházban Kocsis Fülöp metropolita a Szent Liturgián mondott beszédében a karácsonyt megelőző bűnbánati időszakról beszélt, amit Anyaszentegyházunk nagyszerű lehetőségként kínál föl nekünk.

Nem tudunk megérkezni igazán az ünnepre, ha nem teszünk meg mindent azért, hogy lélekben is megérkezzünk – mondta a főpásztor.

Minthogy a karácsony Krisztus Urunk megtestesülésének ünnepe, vagyis annak ünnepe, hogy a láthatatlan Isten láthatóvá, az elérhetetlen Isten elérhetővé, a megfoghatatlan Isten kézbe foghatóvá, csecsemővé teszi magát, tehát Isten testet vesz magára, ezért nekünk is készülnünk kell testileg is, nem csak lelkileg – mondta az érsek-metropolita. – Nem elég csupán fejben készülni, szépeket gondolni arról, hogy milyen is lesz majd a karácsony, hanem testi cselekedetekkel is hozzá kell járulni ehhez a készülethez. A görögkatolikusok számára csupán annyi az előírás, hogy szerdán és pénteken tartózkodniuk kell a húsételektől. De ez a legalapvetőbb előírás, nyilván érdemes ennél jóval többet is felajánlani.

Érdemes minden napra vállalni valamilyen lemondást, hogy az ünnephez vezető időszak minden egyes napja része legyen a készületnek. Akkor valóban minden nap egy lépéssel közelebb kerülünk az ünnephez. Így tudjuk felfogni igazán azt a titkot, hogy közénk szállt a teljesen lecsupaszított Isten, aki otthagyta istenségének dicsőségét, hogy velünk, földi halandókkal egyesülhessen.

Nekünk is ezt kell tennünk, levetni mindent, ami elválaszthat tőle, hogy mi is készek legyünk erre az egyesülésre.

Azért is fontos ez, mert nagyon sok minden elválaszt minket Istentől. Ha szeretnénk közeledni hozzá, akkor ezektől az akadályoktól meg kell szabadulni – világított rá Kocsis Fülöp metropolita.

Nagy Szent Makariosz szavaival élve az imádság olyan, mint egy tiszta tó, amihez úgy tudunk eljutni, ha a körbevevő nádat, sást, mocsarat leküzdjük. Lehet, hogy ez kellemetlen, hiszen nem könnyű kiirtani a sok gizgazt, ami elválaszt attól a tiszta tótól. Sok ilyen gizgaz van az életünkben, amit el kell távolítani – fogalmazott a főpásztor.

Ha le tudunk mondani kisebb vagy nagyobb dolgokról, akkor ezeken keresztül meg tudunk tisztulni, hogy odaérkezhessünk a karácsony tiszta, tündöklő ünnepéhez.

Isten elérhetővé, megérinthetővé teszi magát. Így tudta megérinteni Jézus köntösét is az az asszony, akiről a mai evangélium is szólt. Neki is keresztül kellett verekednie magát a tömegen, hogy odaérjen Jézushoz, hogy megérinthesse. Meg is gyógyult. Az Úristen engedi, hogy megérintsük őt.

A negyvennapos időszakban sok mindent tár elénk az Egyház, amivel mintegy megérinti a lelkünket. S kell, hogy éljünk is ezekkel az eszközökkel – mondta Kocsis Fülöp érsek-metropolita. – A karácsonyi böjti időszaknak különösen fontos eszköze a bűnbánattartás és a szentgyónás. A bűnök azok, melyek abban gátolnak, hogy megérintsük Jézust, hogy közel kerüljünk hozzá, és hogy ő is megérinthessen minket.

Nemcsak az ember törekszik Isten felé, hanem Isten is keresi az embert, elmegy, hogy megtalálja.

Amikor minden remény odavan, akkor Jézus megfordít mindent. Elmegy a föld végső határáig, hogy mindenkit megkeressen. Minket is megtalál, hozzánk is eljön, hogy megérintsen, meggyógyítson, fölemeljen.

A bűnbánat szentségével félretesszük azokat az akadályokat, amelyek miatt nem tudunk odajutni Jézushoz. Az Eucharisztiában pedig ő maga jön elénk, hogy föltámasszon, hogy új életet adjon. Az Eucharisztiában való találkozás nem pusztán érintés, hanem hatalmas ölelés. A Megváltó teljesen magához ölel, isteni módon magába ölel, hogy egyesüljünk vele. Új, végtelen isteni életet kínál fel.

Felfoghatatlan mennyiségű ajándékot kapunk Istentől, s nemcsak karácsonykor, hanem mindennap. Nekünk is mindennap nyitottnak kell lennünk Isten közeledéséhez – zárta tanítását Kocsis Fülöp metropolita.

Forrás: Hajdúdorogi Főegyházmegye

Tanítás az Ádventről

Mit jelent az „Ádvent" szó?

Ádvent, Adventus Domini = az Úr eljövetele, röviden: Úrjövet. Advent az Úr kegyelemhozó eljövetelére való felkészülés időszaka.

Mikor tartjuk az Ádventet?

Advent, egyben az egyházi év a Szent András ünnepéhez (nov. 30.) legközelebb eső vasárnappal, illetve annak előestéjével kezdődik. Négy hétből áll, a negyedik többnyire csonka. A liturgikus szín: viola (kivéve Ádvent III. vasárnapján, amikor szabad rózsaszínt használni). December 17 -től már a közvetlen karácsonyi előkészület jeles napjait tartjuk.

Milyen Úrjövetről emlékezünk meg Ádventben?

1. Történelmi Úrjövet. Az Ószövetség várakozása Krisztus első (alázatos) eljövetelére „az idők teljességében".
2. Kegyelmi Úrjövet. A hívő lélek várakozása Krisztus folytonos (lelki) eljövetelére a Karácsonyban.
3. Eszkatologikus Úrjövet. Az Egyház virrasztó várakozása Krisztus második (diadalmas) eljövetelére az Utolsó Napon.

Hogyan ünnepeljük a Történeti Úrjövetet?

A bűnbe esett emberiség évezredekig várta a Szabadítót, aki majd kibékíti egymással az Istent és az embert. Az Egyház most azonosul a „sötétségben és a halál árnyékában" ülő, leláncolt igazak vágyakozásával. Elismerjük, hogy mi is rá vagyunk szorulva a megváltásra, és reménykedve emeljük föl fejünket, hallván a prófétai szót: „Íme, jön az Úr a népek megváltására!" Így aztán karácsonykor boldogan énekelheti az Egyház: „Megmutatta az Úr az ő Üdvösségét." Az évenként visszatérő Ádvent mintegy élő emlékműve a történeti Úrjövetnek. Ezzel az Egyház teljesíti kötelességét, hogy Isten minden jótéteményét, így Krisztus első eljövetelét is hálaadó emlékezetben tartsa. Egyben helyes ádventi lelkületet tanul az Ószövetség igazaitól, prófétáitól.

Hogyan ünnepeljük a Kegyelmi Úrjövetet?

A liturgikus ünneplésben mindig titokzatosan megjelenül az a misztérium, amelyet ünneplünk. Így mi is belekapcsolódhatunk annak tartalmába, és részesülünk áldásaiban, Krisztus karácsonykor valamilyen értelemben évről évre újra alkotja születésének tényét, hogy annak gyümölcsét velünk közölje és istengyermekségünket megújítsa. Ugyanazt hozza el tehát minden egyes hívének, amit az első Karácsonykor elvben egész emberiségnek elhozott. Azért elevenítjük föl Ádventben az Ószövetség könyörgő vágyakozását, hogy mi is átéljük lelki sötétségünket, rászorultságunkat a kegyelemre, tehát „fölemeljük lelkünket az Úrhoz". Kérnünk kell saját magunk számára is a Szabadító eljövetelét. Így tölthet majd be minket is Krisztus születésének érdemével és sajátos karácsonyi áldásaival. Az Egyház tehát évről évre felkészül Krisztus kegyelmi eljövetelére.

Hogyan ünnepeljük az Eszkatologikus Úrjövetet?

„...Reménykedve várjuk... Jézus Krisztusnak dicsőséges eljöttét." Krisztus már eljött, mégis várjuk őt. Várakozásunk már beteljesedett Krisztus születésével, mégis állandó várakozásban élünk. Már meg vagyunk váltva, Krisztus mégis a világ végére mondta, hogy akkor majd „emeljétek föl fejeteket, mert eljött megváltástok" (Lk. 21,28). Az üdvösséget még láthatatlanul és ezer veszély közt hordozzuk magunkban. Ma még reményben élünk. A világ végén eljön az Emberfia, már nem gyenge kisgyermekként, nem halandó testben, hanem „hatalommal és dicsőséggel", hogy ítéletet tartson élőkön és holtakon, az egész történelmen, és hogy övéit véglegesen magához vegye. Akkor majd örökre egyesül hűségesen várakozó Jegyesével, az Egyházzal. Ezért úgy kell szemlélnünk és átélnünk földi életünket és az Egyház földi életét, mint egy hatalmas Ádventet, melyben a sötétség és zűrzavar, a szívet széttépő erők vesznek ugyan körül, de ebből a babiloni fogságból kivisz minket Szabadítónk. Az Egyház évről évre megerősíti híveit és önmagát e nagy Ádvent szellemében, az utolsó Úrjövet várásában.

Kik az Ádvent lelki mesterei?

1. Izaiás próféta, a vágyakozás tanítója: „Harmatozzatok, egek, onnan felülről!" (Iz 45,8.)
2. Keresztelő Szent János, a felkészülés tanítója: „Készítsétek az Úr útját!" (Mt 3,3.)
3. Szűz Mária, az önátadó, alázatos várakozás tanítója: „Legyen nekem a te igéd szerint!" (Lk 1,38).

Mi jellemzi az ádventi lelkületet ?

1. Saját gyengeségünk, megváltásra való rászorultságunk tudata,

mert „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosaknak megkegyelmez” (Jak 4,6).
2. Bűnös múltunk elutasítása, állandó fohászkodás Isten irgalmáért: „Mutasd meg nekünk, Urunk, irgalmasságodat!" (Zsolt 84,8)
3. Figyelmes, éber várakozás, reménykedő virrasztás: Virrasszatok, mert amely órában nem is gondoljátok, eljön az Emberfia!" (Mk 13,35)

Melyek az Ádvent sajátos gyakorlatai?

1. Csönd, elmélkedés, imádság. Foglalkozzunk többet Isten dolgaival, ismerjük meg jobban azt, akit várunk. Legyünk többet csöndben, magunkban. Kerüljük most a hangos helyeket, izgalmakat, szórakozásokat. Járjunk Mária lelki iskolájába: figyeljük őt, imádkozzunk hozzá, vegyünk részt a Roráte (ádventi hajnali) miséken.
2. Készülés Karácsonyra. Vegyünk részt az ünnepi liturgiára előkészítő próbákon. Ajándékainkat a helyes lelkület és szeretet készítse elő és hitelesítse: gondos, személynek szóló kiválasztás, és nem üzleti szellem.
3. Bűnbánat: a közelgő Karácsony várakozásában szorgosan, mégis vidáman tisztítsuk ki lelkünket minden szennytől.

Melyek az Ádvent szimbólumai?

1. A viola szín: az összeszedettség, szent fegyelem és bűnbánat színe.
2. Az oltár díszítetlen, az orgona legfeljebb az éneket kíséri: ezek a visszafogottság, a várakozó komolyság jelei.
3. Nem liturgikus jelkép, s nem is kerülhet a liturgia megszentelt formái elé, de segítheti elmélyülésünket az újabb korban divatba jött ádventi koszorú. Mintegy élő naptár mutatja a családnak, a templomi közösségnek a Karácsony közeledését.

Forrás: Éneklő Egyház

Ébredj, ember!

Két népének szövegét ajánlom itt elolvasásra. Az első egyik legismertebb adventi énekünk, azt a család esti imádságánál majdnem minden nap elénekeljük. Az utóbbi időben azonban számomra nem csak saját gyermekkorom világát idézi, hanem úgy érzem, gyönyörű csiszoltsággal és rendkívül összefogottan foglalja össze a lefontosabb dolgokat e készületi időről.

Ébredj, ember, mély álmodból!
Megszabadulsz rabságodból,
Közelít már üdvösséged,
Eltörlik már minden vétked.

Elküldé az Úr angyalát,
Hogy köszöntse Szűz Máriát,
Kinek tiszta szűz méhébe
Alászállt az örök Ige.

A szűzhöz így szólt az angyal:
„Üdvöz légy, teljes malaszttal,
A Szentlélek megárnyékoz,
S áldott méhed gyümölcsöt hoz.

Fiad Jézus néven hívod,
Ő váltja meg a világot,
Melyet oly rég tart a Sátán
Fogságban a bűnnek láncán.”

A második egy nem nagyon ismert szöveg az Éneklő Egyházból. Csodálatos szép (és nehéz) régi magyar dallamra egy énekben köti össze Adventet és Karácsonyt — más ilyen, a két időszakot egybeölelő énekszöveggel még nem találkoztam, érdemes hát ezzel is megismerkedni.

Serkenj, lelkem, mély álmodból, vigyázz magadra,
Mert Urad jő e világra, szép váltságodra,
Drága kincset hoz magával orvoslásodra.

Örülj immár, hogyha voltál eddig bánatban,
Mert Királyod, ki majd eljő nagy hatalommal,
Kisgyermekként száll le hozzád, sok irgalommal.

Teljes szívvel, víg örömmel ma az angyalok
Pásztoroknak megjelentik, hogy az ő Uruk
E világra született égi Királyuk.

Hegyen-völgyön s erdőn-mezőn lakozó vadak,
Víg madarak, égenjátszók, s minden állatok!
Megszületett a ti Uratok, jertek, áldjátok!

Te is, lelkem, magasztald őt, Jézust anyjával,
Együtt áldjad angyalokkal, nagy buzgósággal,
Örvendetes, vígasságos szép muzsikákkal!

Szép adventi készülődést, esti közös gyertyafényes imádságokat kívánok mindenkinek: Tardy Gergely kántor

(megjelent a Hajnalcsillag I. számában 2005-ben)

"Évek óta azt halljuk, hogy kiüresedett a karácsony. Az ünnepeink azonban olyanok, amilyenek mi vagyunk. Ha bennünk támadt egy hiány vagy űr, ha a mi érzékenységünk megkopott, az a karácsonyainkon is tükröződik. Ilyenkor mondjuk, hogy az ünnep mélysége már nem érhető el, csak rohanunk, vásárolunk. Valójában nem a karácsony kopott meg, ez inkább annak az embernek az üressége, akinek hiányzik valami, valaki, és a karácsony sajátos tükröt tart elé. Az ünnepen keresztül csak látványossá válnak ezek a hiányok, problémák. A karácsony üzenetét az tudja jól érzékelni, aki ezt az ünnepet egész évben magában hordozza." - Pál Feri atya

A karmelita és a szeplőtelen fogantatás

Ferenc pápa 2013-ban a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén nyilvánította Tiszteletreméltónak Marton Boldizsárt (Marcell atyát). A Tiszteletreméltó címet a szentatya azon személyeknek szokta megadni, akiknek boldoggá avatási eljárása már végső stádiumához érkezett, vagyis, akik erényeinek hősies voltját a Szentek Ügyei Kongregációjának teológusai, valamint az illetékes bíborosok és püspökök már elismerték, s akiknek boldoggá avatásához még egy csoda hivatalos elismerése szükséges. (Forrás: karmelita rend.hu) Marcell atya Szépszeretet című önéletrajzában így ír mély lelki tapasztalatáról:

„Nem magyarázták meg sem az Egyház emberei, sem a könyvek, senki, hogy Isten fenségeszépsége ott ragyog az Édesanyján: Ő hiánytalanul, egészen szép. Aki Őt megtalálja, az egészen boldog már itt a földön. Én nem tudtam róla, Ő azonban tudott rólam. És járt utánam, megmegmutatta magát, csalogatott; jelentkezett, a természetben különösképpen. Ott elfelejtettem mindenkit; beszélt hozzám titokzatosan, s én mint kisgimnazista megértettem az Örökkévalóság nyelvét. Holdas estéken leszaladtam a Balaton-partra, s órákon keresztül elgyönyörködtem a csodaszép, fényes Hídban, amelyet a Hold, a bájos égitest csókolt s fodrozott rá a víz tükrére. Kitártam a karjaimat, átöleltem, s

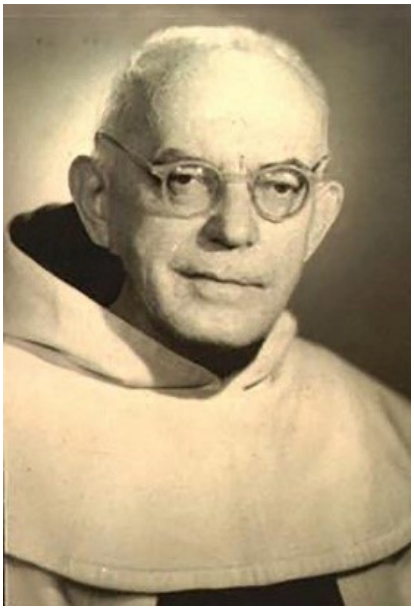

belevesztem ebbe a Szépségbe. Éreztem, hogy ez a Szépség is szeret engem, hogy az Övé vagyok. Csak még nem tudtam a nevét; meg hogy ilyen módon férkőzik hozzám, s foglalja le már előre a lelkemet. De még erőteljesebben foglalt le a Maga számára édesanyámban. A búcsúzás mindig nehéz volt tőle. A vakációkra pedig röpültem. Egyedül őmiatta. Ő kellett nekem. Mi ketten együtt olyan nagyon boldogok voltunk. Gyönyörködtünk egymásban, élveztük egymás lényét. Szép arca volt. A görög művészet nőszobrain láttam ilyen arcot. Egy gazdatiszt komoly felesége jegyezte meg kb. így: Mily szép az édesanyja! Valósággal klasszikus szép görög-római arc! Szeretete úgy hatott rám mindig, mint amely tökéletes tiszta, szellemi, minden érzékiség nélkül. Nem simogatott, nem csókolgatott. Csak egyszer-egyszer, mikor megérkeztem, vagy búcsúztam. S én is így szerettem. *Szépszeretet* volt. A Szépszeretet anyja őt használta fel, hogy megtanuljam azaz előkészüljek az Ő tökéletes szeretetére - csodálatos iskola!”

Kérjük közbenjárását és boldoggá avatását:

Mennyei Atyánk, te elrejtetted országod titkait a nagyok és okosok elől, de kinyilatkoztattad azokat a kicsinyeknek; te csodálatos dolgokat műveltél a Kármelhegyi Boldogasszonyról nevezett Marcell atya életében. Ő a Jézus Krisztusban kinyilvánított szeretetedben szilárdan hitt, megtapasztalta azt a Szentlélek kiáradásában, s teljesen Rád hagyatkozott a Boldogságos Szűz Mária, a Szépszeretet Anyja által. Az éltet megpróbáltatásaiban így vált a reménység tanújává és a Te szereteted hirdetőjévé, aki mindenkit, kivétel nélkül szeretett. Kérünk, hogy dicsőítsd meg őt a földön is, és nyilvánítsd ki benne szereteted hatalmát és irgalmad nagyságát. Közbenjárására add meg nekünk mindazokat a kegyelmeket, amelyeket – a Te akaratod szerint – alázattal kérünk. Ámen

Összeállította:
Melinda Rita OCDS

Betlehemépítés

Emlékszem, amikor még egészen kisgyerek voltam, az Advent első vasárnapján mindig izgatottan vártam a mise végét, hogy megnézhessük az udvaron felállított betlehemet. Ahogy nagyobb lettem, már én is részt vehettem az előkészítésben és az építésben. A legizgalmasabb az egészben, hogy felmehetünk a templomtoronyba, egészen a haranghoz, ahol a betlehem részeit őrzik. Azért is jó betlehemet építeni, mert a kemény munka közben finom nasikat is kapunk. Azt sajnálom csak, hogy kevés korombeli srác jön el.

Azóta hagyomány lett belőle, minden évben így kezdődik az Advent, igazi „apa-fia program, amit majd én is továbbadok a fiaiamnak.

Egy betlehemépítő

#Imádkozzál, és dolgozzál!

Ilyen intelmek tudatában kezdett neki egy maroknyi lelkes csapat november 28-án a templomkertben a szabadtéri betlehem építésének. Igazán jó volt megtapasztalni, hogy a közös munkának milyen jó közösségépítő ereje van. Ebből következik, hogy öröm volt a szívünkben, mert tökéletesen igaz volt – a szorgoskodás közepette – ez a kijelentés is: barátkozzál, és dolgozzál. – Persze közben sokat imádkoztunk magunkban, hogy maradjanak állva, egyenesen a tartó oszlopok. – Jó tapasztalni, hogy sokan kíváncsiak a betlehemünkre. Remélem, sok családnak segít az adventi lelki készülődésben. Adja Isten, hogy valóra váljanak Jézus szavai: „Aki hallgatja szavamat, és tettekre is váltja, az okos emberhez hasonlít, aki sziklára építette a házát. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak, de nem dőlt össze, mert szikla volt az alapja.” Amen

Lakatos Bence Atya

Poetica

Rainer Maria RILKE:
ÁDVENT

Havat terel a szél az erdőn,
mint pehely-nyájat pásztora.
S néhány fenyő már érzi sejtőn,
miként lesz áldott-fényű fa,
és hallgatózik. Szűz utakra
feszül sok ága, tűhegye –
szelet fog – készül, nő magasba,
az egyetlen Szent Éj fele.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” Jn, 13,34-35

Idén áprilisban gyűjtést szerveztünk, plébániánk olyan családjai számára, akik a járvány miatt nehéz helyzetbe kerültek. Akkor közösségünk adakozásának eredményeként egymillió forint gyűlt össze, amelyet a rászorulók között osztottunk szét. Hálásan köszönjük a segítséget! Sajnos a járvány második hulláma miatt ismét aktuálissá vált ez a fajta segítségnyújtás, ezért kérünk mindenkit, aki teheti, hogy adománnyal támogassa azokat, akik betegségük, munkájuk elvesztése, idős hozzátartozójuk ápolása vagy más nehézség miatt segítségre szorulnak.

A befizetéseket a Péter-Pál Alapítvány, KH Bank Zrt: 10403112-31111182-00000000 számlaszámára tudjátok megtenni. A közleménybe írjátok be: VÁLSÁGALAP

A rászorulók kéréseit a beérkezett összegekből „szükséghez mérten”, egyéni elbírálás alapján fogjuk teljesíteni.

Hirdetések

Közösségi híreink:

Temetések:

Wachal László
Antal Gáborné
Martini Emilné
Valentin István
Sándor Katalin
Macula Árpád
Macula Sándor
Macula Mihály

Imádkozzunk közösségünk tagjaiért!

- **Adventi roráté szentmisék** hétköznap reggel 7 órakor fognak kezdődni a Péter-Pál templomban. Minden hétköznap reggel lesz roráte szentmise.

- Kedden, december 8-án Boldogságos **Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatása** ünnepe lesz. A reggel 7 és az esti 18 órakor kezdődő szentmisén emlékezünk meg erről az ünnepről.

- December 20-án, **advent negyedik vasárnapján** minden misében ismét lehetőségük van a kedves testvéreknek **általános feloldozás**ban részesülni. Ez által mentesülnek a szentgyónás kötelessége alól azzal a feltétellel, hogy a járványveszély elmúltával szentgyónásban leteszik bűneiket.

Humor

Egy jó edzésterv mindenkinek fontos!

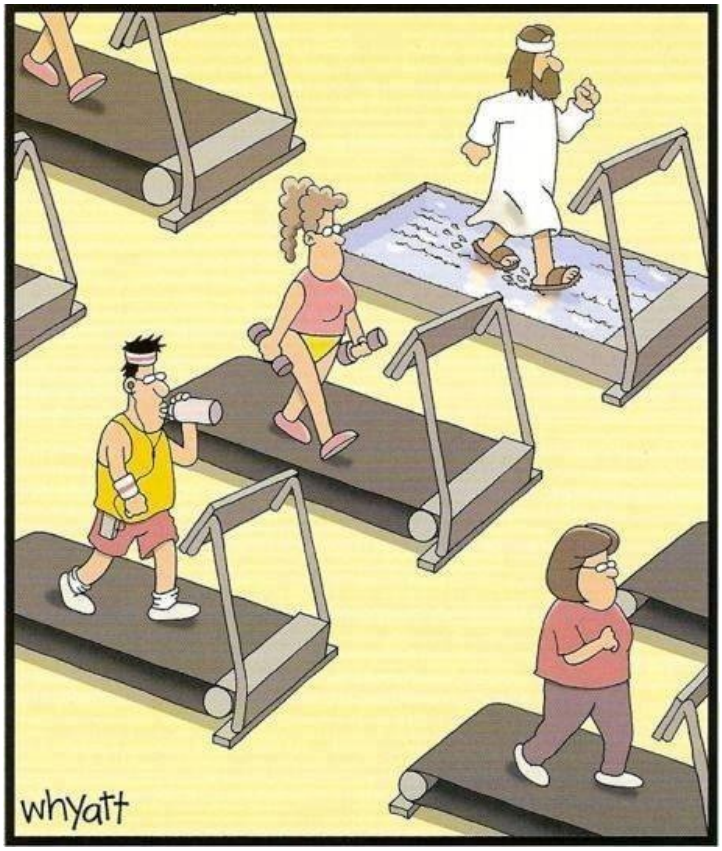

Szerkesztőségi közlemény:

Megkérjük azokat akik a járványhelyzetre való tekintettel egészségügyi állapotukból vagy bármilyen más okból nélkülözni kényszerülnek a templomlátogatást. És ebből kifolyólag nem jutnak hozzá kiadványunkhoz jelezzék ezt plébániánk felé a lap alján található elérhetőségek egyikén és plébániánk gondoskodik róla, hogy jelen újság minden hónap első hetében személyes kiszállítással eljusson hozzájuk!

Péter Pál Útján, A Szentendrei Római Katolikus Egyházközség lapja, 179. szám
Felelős kiadó: Blanckenstein György plébános, Szentendre, Bajcsy-Zs. u. 2. ☎ 26/ 312-545.
Cikkeket és észrevételeket szeretettel várunk: peter.pal.osvenyen@gmail.com
Szerkesztők: Németh Kristóf, Mészáros Panni, lektorálta: Kapás Ferencné, készült 150 példányban.